

meren; gjør sig det klart — opfattes her i Landet det, at den Sigtede ikke strax tilstaa som en disciplinær Forjæelse af den gemeneste Art, en disciplinær Forjæelse, der medfører, at man er berettiget til at nægte ham enhver som helst extra Behagelighed, og at man gjør det. Men den Ting er ikke rigtig, det er Noget, man maa se at komme bort fra; og det skulde interessere mig, om den høitærede Justitsminister, der vistnok med Rette har Ord for at være Landet skarpsindigste Jurist, skulde kunne bringe denne Fremgangsmaade, som jeg er overbevist om er almindelig Praxis her i Landet, i Overensstemmelse med Arrestreglementet. Men kan han ikke det, og jeg tror ikke, at det lader sig gjøre, forekommer det mig, at saa var det rigtigst, om der fra Ministeriets Side ved et Cirkulære eller paa anden Maade blev gjort opmærksom paa, at denne Ting ikke er lovsig, ikke i Overensstemmelse med Lovgivningen og heller ikke med Humaniteten. Thi det skulde interessere mig at høre, om man, naar man ikke ud fra den positive Lovgivning kan forsvare disse Ting, da fra Sagens Natur og fra Humanitetens og Retfærdighedens Grundsatninger vilde være i Stand til at forsvare, hvad der finder Sted. Jeg vil iøvrigt sige, at paa mange Maader er det danske Arrestvæsen i høj Grad uheldigt ordnet, fordi Arrestvæsenet i Reglen er i Hænderne paa en Mand, der staar direkte under Dommeren som Politibetjent, paa en Betjent altsaa, der naturlig maa komme til at opfatte sin Stilling som en tjenende Stilling under Dommeren. Dertil er nu i de fleste Tilfælde Intet at sige. Det følger af den Maade, hvorpaa Administrationen og Domsmyndigheden her i Landet er samlet, og saa længe dette er indrettet som det er, lader det sig vanskelig hævde uden overordentligt betydelige Beføstninger. Jeg skal indrømme, at det paa dette Punkt vil være den høitærede Justitsminister muligt at sige: Ja, bevilg Pengene og lad os faae adstilt Retspleien fra Forvaltningen her i Landet med større Retsstreds og større Fængsler, saa komme vi ud over denne Ting, og saa behøve vi ikke at have en Politibetjent til at vaage over dem, som ere i Arrest, saa kunde man anvende en civil og uafhængig Mand. Det lader sig ikke nægte; at en civil og uafhængig Mand er et bedre Værn for Hævdelse af Arrestreglementet til Fordel for den Anholdte, end en Politibetjent kan være, som jo i mange Tilfælde har en underordnet Stilling under Dommeren og i Landjurisdiktionerne i Virkeligheden næsten er Dommerens Tjener. Det er en selvfølgelig og letforstaaelig Ting. Men jeg skal indrømme,

at det for Landets Bedkommende vilde være forbundet med overordentlig store Beføstninger. For mit Bedkommende er jeg nu villig til at yde disse Beføstninger, til — hvis det laa for — at stemme for disse Beføstninger, fordi jeg mener, at det er Statens første Pligt at gennemføre en fornuftig Retsordning og at sørge for, at den Anholdte ikke underkastes extra Dvangsmidler eller forulempes mere end nødvendigt efter Underjøgelsens Bestaafenhed, inden hans Dom er falden, og jeg ser ikke, at hvert Land, der jo paa mange Omraader har vist sig som et Land, der har godt Raad, ikke skulde have Raad ogsaa til dette. Som sagt, der er i sin Tid fra den ærede Justitsminister forelagt et Forslag i denne Retning, og derfor kan man ikke komme tilbage dertil for Landets Bedkommende i dette Øieblik, fordi der lader Dablet sig ikke rette mod nogen Bestemt, men derimod for Kjøbenhavns Bedkommende er det min Overbevisning, at der lader Ting sig indrette anderledes. Da Kjøbenhavn har saa store Fængsler, var det naturligt, at de ikke vedblev at fortere under Politiet, det var naturligt, at alle Funktionærer ved disse Fængsler ikke vedblev at være Politibetjente. Thi man kan sige, hvad man vil, og jeg skal ikke rette noget som helst personligt Udfald mod de kjøbenhavnske Politifunktionærer, under hvem Fængslerne her i Byen fortere, men Forholdet bliver i Virkeligheden det, at den Omstændighed, at Betjentene paa Grund af hele deres Livsstilling ganske naturligt, om jeg saa maa sige, blive Anholdelsesbetjente gennem hele deres Liv eller det meste af det, og den Omstændighed, at Dommerne vedvarende blive Undersøgelsesdommere, maa indvirke saaledes paa disse Menneskers psykologiske Habitus, at de altid naturlig komme til den Opfattelse, at de anse den Anholdte eller Sigtede for skyldig. Derfor er Muligheden for, at der indirekte kan udøves Dvang, og at Arrestreglementet ikke overholdes overfor den Anholdte, i høj Grad tilstede under den Ordning, vi have, og derfor forekommer det mig, at det vil da være i høj Grad ønskeligt, om man skilte Arrestvæsenet ud og overantvortede det i andre Hænder. Jeg tror, det vilde være den fornuftigste og rigtigste Ordning, haade for Domsstolene og Politiet og ikke mindst for de Anholdte, for dem, der skulle anbringes i Fængslerne. Dette er imidlertid kun en Bemærkning, men det, jeg ønsker at sige, og det, der forekommer mig rigtigst at drage frem i denne Sag, er en Ting, som jeg tror kan gøres uden Forandring i Lovgivningen, og som det ogsaa forekommer mig kan finde